

En polsk Familie.

af J. G. Hauch.

Fjerde Del.

(Fortf.)

Da han siden vilde se Tale hen paa disse Ord, paaftod Emilie, at hun ikke erindrede dem; hun havde heller aldrig, som hun sagde, befundet sig bedre end netop nu.

I den Tid Major Zeltner opholdt sig paa Slottet, antog Emilie et meget fremmed Væsen mod Adalbert.

Morgen efter Zeltners Afrejse mødte Adalbert Emilie i Haven, men da han vilde tilstaa, hvad der bevægede hans Hjerte, var det, ligesom hun gennemstuede og med tynde fine Ransfiger søgte at modarbejde hans Plan.

„De er meget lunefulde, Emilie, sagde han tilfaldt, De ligner“ — „Hvad ligner jeg, Adalbert?“ — „Disse forårsvinkle, der smigre os et Øjeblik, men paa hvilket man dog aldrig ret kan stole.“ — „Det er den gamle Klage,“ sagde Emilie pludselig alvorlig, „man bestyrlig er for Ubestandighed og Bagelsind, man fordommer os uden at have vort Forsvar, og dog kan vel den Sag ligesom de fleste, ses fra to Sider.“

Da Adalbert hørte disse Ord, svarede han intet, men vendte sig bort og gik med Hjertet gennemtrængt af bitter Smerte. „Det er sandt, jeg kan ikke juridisk overbevise hende om hendes Retfærdighed,“ sagde han, da han var alene, „hendes Øjeblik, Smil og Haandtryk vare kun stumme Vidner, der ikke gælder for nogen Ret; men dog er hun troslos,“ blev han heftigere ved, „dog spiller hun et bedragersk Spil og alle de Fortrin, hoornede Naturen udflygtede hende, blive til falske Tærninger i hendes Hænder.“

Det var en dejlig Morgen, Fuglene sang i Stoven, Blomsterne bukkede, Kirkerne viskede, men Adalbert mærkede det ikke, han vandrede den hele Dag igennem Sletter og Stove og vidste næppe, hoort hen hans Fødder bare ham.

Da hørte han følgende Sang, der tonede fra et aabent Vindue over hans Hoved:

„Jeg ejed intet mer paa Jorden, Thi saad nu min bedste Staa, Og hvor jeg gif fra Syd til Norden, Jeg lod tun i en bølmet Nat.

„Lad os høre!“ raabte Casimir. To unge Mennester, forbundne ved et fast Venkæb, elskede begge den samme pige, der, uagtet hun visse huser af dem mange Tegn paa Velvilje, dog ikke syntes bestemt af foretrælle nogen af dem.

Denne Sang, der blev sunget af den rene Kvindestemme, frembragte samme Indtryk paa Adalbert, som en Klosterklokke om Aftenen frembringer paa den urolige Vandrer.

Adalbert tænkte paa Alexandra faldt det ham ind, at han ikke var den eneste, der paa dette Sted led af stufede Forventninger. Ja trods den Smerte, han følte, høiestede en Stemme i hans Indre, at der vel gaves Vidser, som gif dybere til Hjertet end hans; han rømmede over, at han, henvenden af sin selvvalgte Videnkab, havde glemt, hvad han den fortige Dag var Vidne til, ja at han havde undladt, hvad dog den simpleste Hellighed bød, at erkendige sig om den uhyggelige Alexandras Tilstand.

Adalbert bankede flere Gange paa sin Svigerindes Dør, før nogen hørte ham; endelig kom Leontine og lullede ham ind. „Min Søster er ikke her,“ sagde Leontine, „hun er i mit Værelse, vil De se hende, kan De følge mig.“

Alexandra sad nær ved det tredje Vindue, hoort fra der var den skønneste Udsigt, hun saa langt bedre ud, end Adalbert havde ventet, thi den milde Afvending breddede en haag Rødme over hendes Kinder.

Da Adalbert siden traadte ind i den store Sal, hoorti Familien plejede at famles, sad Emilie paa Sofaen og læste i en Bog. Kort efter kom ogsaa Casimir, han saa misfornøjet ud, og efter at han i nogen Tid havde gaaet tavst op og ned ad Gulvet, satte han sig ved Pianoforte og spillede flere vilde Fantasier, tilfaldt spillede og sang han følgende Vers, under hvilke Emilie vedblev at blæse i sin Bog, uden, som det lod, at tænke Sengen henderlig Opmærksomhed.

„Er det en Følgesang?“ spurgte Emilie og lod sin Bog synke. „Det ved jeg ikke,“ svarede Casimir. „Mit synes ikke, at det sidste Vers egentlig behøves,“ vedblev Emilie, „thi alt er jo allerede sagt forhen.“ — „Det flader dog ikke, at man udtrykker sig tydeligt,“ svarede Casimir, „saa kan ingen tage fejl af Meningen.“

„Herpaa svarede Emilie intet, men tog igen sin Bog, hoorti hun atter syntes at læse, endelig lukkede hun den og sagde til Adalbert: „jeg har her læst en ganske artig Historie, tillader De, at jeg i Korthed fortæller Dem Indholdet deraf?“

„Lad os høre!“ raabte Casimir. To unge Mennester, forbundne ved et fast Venkæb, elskede begge den samme pige, der, uagtet hun visse huser af dem mange Tegn paa Velvilje, dog ikke syntes bestemt af foretrælle nogen af dem. Dette lyste hin i flere Aar, indtil den ældste, som mærkede, at hans unge Ven var hans Medbesjler, faldt paa den romantiske Grille at opofre sig selv for sin Vens Styld, hvad der vel tilbørlig kom af den Tro, at den yngre var den, Pigen foretrak.

„Jeg ikke blot billigere den,“ svarede Adalbert, „men jeg vilde, hvis det hele grundede sig paa noget mere end paa en Romantikers Indfald, i høj Grad beundre den.“ — „De finder da en saadan Handlemaade værdig til Efterligning?“ — „Upaatvivelig.“ — „Jeg ikke,“ svarede Emilie, „det naturligste havde vel været først at høre Pigenes Mening, thi hun var dog den, der burde give Udsagnet, den forklarede havde siden vel fundet Retfærdighed til at slygte.“

„Af denne Historie er vi begge endnu ikke bleven klogere,“ sagde Casimir, men Adalbert forfærdedes, thi han vidste nu med Vished, at hans Broder var hans Medbesjler.

„Du efter Emilie!“ raabte han. „Ligesom du,“ svarede Casimir. „Det er en anden Sag, jeg er ugift, men du er med de helligste Bånd forenet med en anden.“ — „Ja med en Stygge,“ svarede Casimir, „som Underverdenen hver Dag med stærkere Røst kræver tilbage.“

„Jil Casimir. Mellem en Troldvinde og en Coquette er der megen Lighed, thi de skrive begge magiske Ord, og bruge dertil Kunstner, hvis Trællemagt af Uindviende næppe begræber; de drive begge en Veg med stærkere Manders Angst og Pine og tvinge dem efter deres Vilje, uagtet de dog selv ere af svagere og lavere Natur.“

Elleve Kapitel. En Rejse.

„Zernims Vildebilde virkede i det mindste saa meget paa Adalbert, at han mindre lidenskabsligt begyndte at overveje Emilies Afkærd, og da han ikke kunde nægte sig selv, at hun virkelig havde drevet en Veg med ham og Andre, saa foresatte han sig alvorlig at hænderrive de Bånd, hoornede hun hidtil havde fængslet ham. For at naa dette Maal besluttede han med større Zor end for at give sig af med alvorslige Forretninger, og naar han trængte til Udspredelse, da hellere at søge denne i Alexandras og Leontines Selskab end i den farlige Emilies.

Med Casimir var der ogsaa foregaaet en mærkelig Forandring, thi alle Styer vare bortvagne fra hans Hænde, og hans onde Lune syntes ligesom ved et Tryk at være forsvundet, saa han lo og spøgede den hele Dag og var lige saa venlig mod Adalbert, som han nogen Sinde havde været.

„Jeg begærer heller ikke at komme vidt,“ svarede Casimir, „jeg vil kun gøre, hvad jeg har Lykt til, lad saa den Gamle drumme, saa meget han vil.“ — „Du taler lidt om din Fader i en Tone, som jeg ikke kan billige, i det mindste maa du dog, hvis du ikke er aldeles blind, beundre hans Forstand, hans Vilkraft, hans utrættelige Arbejdsomhed.“ — „Nu ja for Fanden! Arbejde er nu hans Lykt, min er at være toven og forelsket og at gaa paa Jagt, lad Enkver drive det, han har Hornsjælle af, og dermed Basta.“

„Lad os høre!“ raabte Casimir. To unge Mennester, forbundne ved et fast Venkæb, elskede begge den samme pige, der, uagtet hun visse huser af dem mange Tegn paa Velvilje, dog ikke syntes bestemt af foretrælle nogen af dem.

„Den stakkels Alexandra er rigtignok ualmindelig bleg,“ sagde Emilie, „det er ubegrindeligt, at hun ikke smiler sig.“ — „Dertil er hun alt for dydig,“ svarede Fru Tarnow, „hun vil langt hellere se ud som et Genråd, end hun vil stusse med laante Farver.“

„De taler mit sprog,“ sagde Emilie, „men det er det samme her, som det var her,“ svarede Fru Tarnow. — „Var jeg i hendes Sted,“ vedblev Emilie, „da“ — „Nu i hendes Sted kan De vel en Gang komme.“ — „Men dertil føler jeg ingen Lykt,“ svarede Emilie, „dog var jeg i hendes Sted, da vilde jeg være venligere mod ham, end hun er, jeg vilde udforke hans Smag, jeg vilde deltage i hans Tidsfordriv, jeg vilde spafere, ride, jage med ham, selv om jeg i Hjertet ikke havde Lykt dertil, og alt dette vilde jeg fortsætte saa længe, til han sluttede tro mig lige saa nødvendig til sin Hornsjælle, som Mandberøvet til Livet.“

„De taler mit sprog,“ sagde Emilie, „men det er det samme her, som det var her,“ svarede Fru Tarnow. — „Ja var jeg gift med ham eller med en anden,“ blev Emilie ved, „da slutte dog min Mand aldrig overraske mig i nogen stedsløs Dragt, jeg vilde have mit eget Sovekammer, eller ogsaa slutte der fange et Taps-je mellem os, som først maatte trættes til Side, naar jeg var fuldkommen paaklædt og pyntet; bestandig vilde jeg træde ham sirlig i Møde, og endnu efter mange Aars Vgteskab slutte han i mig genfinde sin unge Forlovede, ja han slutte om muligt vænne sig til den Tante, at jeg var dotset frem i al denne Pragt og Hørlighed, ligesom Sil-lierne ude paa Marten.“

„Den, der ofrer Alt for det hvide Stin, tør maaske bære sig saaledes,“ vilde Alexandra svare. „Nu, ogsaa kan slutte drage Omforg for sit Ydre, lige saavel som jeg, kan slutte aldrig vilde sig saa støbeskist klædt for mig, som Casimir saa lidt finder for godt at vilde sig for Alexandra; heller ikke vilde jeg af ham taale de Uartigheder og Tilfældigheder, som de sædvanlige Vgtemænd hvide deres Hustru, jeg vilde aldeles ikke være nogen Vold for hans Luner, og tro De mig, jeg slutte opdrage ham paa den artige Maade af Verden.“

„Men naar Deres Mand saaledes var opdraget til Deres Behag, tror De da ikke, at han ogsaa kunde behage Andre?“ — „Den, der ikke kan behage Andre, behager heller ikke mig,“ svarede Emilie. „Ja, ja, De ved, at De ingen Medbesjlerinde har at frygte.“

„Tror De?“ — „Den stakkels Alexandra er i det mindste ikke saa be-gunstiget af Naturen, at hun kunde bode en Kamp med Dem.“

„Hoorfor navner De netop hende?“ spurgte Emilie. „D, jeg har ogsaa en Styr,“ svarede Fru Tarnow med et Blik til Døren, og til Straf for Deres Mangler af Fortrolighed har jeg i Gaar Aftes lagt mig efter at være Spi-on, thi det bliver Møde nu, siden Major Zeltners An-komst.“ — „Hvad saa De da?“ — „Jeg saa Dem i Selskab med“ — „Med hvem?“ spurgte Emilie. — „Med en Mand, der er os nærmere, end De tror,“ svarede Fru Tarnow, og i samme Øjeblik traadte Casimir ind.

„D, den Ufftelige! han har lyttet“, raabte Emilie. — „Stynd Dem“, sagde Casimir, „Vejtret er dejligt Vognen venter, lad os henpise Iben, mens Fader er borte, thi naar han vender tilbage, er dog den bedste Hornsjælle forbi.“

Fru Tarnow ilede ind i et Sideværelse, næppe vendte hun Ryggen, før Casimir pludselig omslængede Emilies Liv og trykkede et Kys paa hendes Læber. — „Var dog forsig-tig,“ sagde Emilie fortrætlet, „De styrer mig i Ulykke ved Deres Ubesindighed.“

„Nu slutte De oertrale Emilie til at besøge mig i Krakau,“ sagde Fru Tarnow, idet hun igen traadte ind i Rejseklæder. „Oberstens Slot ligger jo tæt ved Grænserne.“

Kort efter kom ogsaa de øvrige, og det barde ikke læn-ge, før de to Vogne rullede ud af Gaarden.